

„Učinila sam nešto jako ozbiljno. Razočarala sam druge, ali i sebe“ poručila je Aida Hadžialić, dvadesetdevet godišnja ministrica. „Dajem ostavku jer vjerujem da je to što sam učinila ozbiljno.“ Â Hadžialić je izazvala pozornost kao najmlađa ministrica obrazovanja 2014. Aida je imala pet godina kada je njezina obitelj izbjeгла iz ratom zahvaćene BiH – Foče.

U ovo predizborno vrijeme, kada nam tiskovine donose kako su mnogi na listama koji se tamo ne bi smjeli naći. Čelnici stranaka očito nisu vodili brigu da se na listama nađu najbolji i najmoralniji članovi. Politika je politika pa je „politička trgovina“ u strankama bitan čimbenik odnosa snaga. Tako umjesto političke stranke imamo grupe u strankama što rezultira da pojedina frakcija ima daleko više zajedničkog s frakcijom iz druge stranke nego sa svojim neistomišljenicima u vlastitoj stranci.

Nadali smo se da će nakon ulaska u EU početi „prosijavanje“ u svim političkim strankama. Posebno smo vjerovali da će europarlamentarci biti notistelji novog političkog proljeća u Lijepoj našoj. Nadali smo se, vjerovali smo da je Lijepa naša smisao i sadržaj društvenog sustava. Umjesto toga Lijepa naša je ostala izvor pojedinačnog i grupnog zadovoljenja potreba koje su u suprotnosti s interesima hrvatskih građana. Javna televizija bi trebala štititi interese hrvatskih građana. Međutim, javna televizija gotovo da se i nije promjenila.

Tako je u Lijepoj našoj i dalje filozofija „pleti kotac ko i otac“. A mlada ministrica Aida je dala ostavku zbog 0,2 promila. Pazite 0,2 je Â kako Aida kaže jako ozbiljno. Zamislimo što bi vodeći političari u Lijepoj našoj morali učiniti da to nazovemo – ozbiljno. Ili, što je isto, postavljam pitanje: kada bi naši političari davali ostavke za „0,2 promila“ koliko bi „stare garde“ ostalo? Tako, dragi čitatelji ostajemo gdje jesmo jer se ništa novog neće dogoditi. Ostat će stare priče, stari igrači, a mi sve umorniji od demokracije kakvu nam nude naši političari. Postavlja se pitanje što mi radimo u EU? Nije li nam EU strano tijelo čije moralne i etičke principe ne prihvaćamo ili/i, još gore, šaljemo sebi i drugima poruku – gospodo mi ostajemo na Balkanu kako to dokumentirano navodimo u – Zaprešić kao slučaj. Mi ne želimo istinski prihvatiti europske norme, kao što je to učinila gospođa Aida Hadžialić. Mi obećavamo, obećavamo. A narod kaže: „Obećanje – ludom radovanje“.